

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prâkmurske evang. šinjorije reditel
i vödávník: FLISAR JÁNOS, Murska Sobota.

Rokopísi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cajna na cejlo leto 20 Din., v zvéstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numera 2 din.

Izhaja ednôk na mêsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsâki ev. dühovnik i vučitel.

Míslí na nôvo leto.

(II. Kor. 5, 17.)

Hiti vrêmen, kak tekôča voda v môrje preminôčnosti i z sebov valí málo ládjo našega živlênja. Niti dobro na pamet ne vzememo i že smo tam na pragi ednoga nôvoga leta. I tákši hip se nam v srcé nôvo vüpanje zbüdi, da ka smo né dôbili od preminôčnosti, tisto zadobimo v nôvom leti.

I den pride, den odíde, tüdi tjedni i mêseci, pa začnejo vehnoti rôžice našega vüpanja, mesto pričaküvane radosti se z žalostjov srêčamo. I kak tak leto odíde za letom, že niti ne vüpamo čakati blájženêše nôvo leto. Ali tô samo oni, ki nemajo vüpanja v Bôgi. Na tákše tüdi vnogo sküšávánja čáka, ár v življenji zmága je né té vcagajôči i malovôrni, nego té batrivni i vörvajôči. Vcaganje je nezavüpnost prôti Bôgi, kí v rokaj má bodôčnost našo.

Záto v Jezušovom iméni i z vüpanjem v Bôgi moremo začnoti tô nôvo leto, či želemo, ka bi blájženo bilô, ka bi tô „stáro naj premínolo i vse bi nôvo postáno“. Ár na pragi nôvoga leta vsaki bojdikaj človek nôvi svêt čáka. Svêt, v šterom bi z veséljem lahko pravili vsi v srmaštvi, v nevôli živôči lüdjé: „...ovo, vsa so nôva včinjena!“

Nôvi so lüdjé okôli nás, ki nemajo v srcé odürjávánja, samo lübézen; nega več zgrablivosti, kláčenje po slabêšem, nego

te močnêši i bogatêši z radostjov pomága nesti bremen tomi slabêsemi, nega zapravlásti, z bodôčnostjov svoje familije se né brigajôči môžov, nego samo skrbni očevje jestejo, kí z znojom svojega lica, z delavnimi rokâmi se borijo za lepšo bodôčnost svoji lüblêni. Nega nerédni, samo sebé cifrajôči žensk, samo lübeznive, rédne tüvárišice, delavni rôk i moléče düše matere jestejo. Nega lahkoški, pijáni, nepošténi fantov, ki se Bogá ne bojijo, blízjnega ne poštüjejo — samo trézne gláve, poštenoga srcá mladéniče jestejo, kí poslúšajo na čedno rêč i se v bogábojznosti pripravljajo na življenje. Nega za vsakim nôrim divatom bižéči, na pol moškov i na pol deklin, nego žensko právo naturo sramežlivo čuvajôče devojke jestejo, štere se z moléčov düšov pripravljajo na čést tüvárišice i materé.

Nega od gláda, mraza, srmaštva mérajôči i zdrúgikraj pa silje i drúgo hráno zažigajôči nesmileni miliárdošov, ár kralüje na zemli zemelske dáre pravično raztálajôča Kristušova lübézen. Nega vdovic i sirotic, kí se plakajo za svojega v bojni spádnjenoga možá, ali oço, ár národ ne stáne več prôti národu, nego mesto bojne blájženi mér, edno velko, svêto vküperdržanje vláda na svêti med národmi v cimpranji edne lepše, blájženêše bodôčnosti, v šteroj bodo lüdjé Očánaša eto prošnjo: „Pridi k nam králestvo tvoje“ etak molili že: „Hvála, Gospodne, ka je prišlo k nam králestvo tvoje.“

Nega prázni cerkveo niti te prósne nedele nê, ár so srca puna z hválodávajnjem Bôgi za one telovne i düševne dáre, z šterimi je nebeski Oča den za dnévom obdarúje.

Nega jávkanja i túžni skúz, nego se radost smehé z vsaki ôči, veselje z vsakoga obráza v onom preveč čákanom, blájženom nôvom leti, gda bomo zaistino lahko pravili: „Ta stára so prêšla, ovo vsa so nôva včinjena.“

Ali kak daleč smo mí deněšnji lúdjé ešče od tákšega nôvoga leta! I itak, kak blúzi! Daleč záto, ár či ne prerazmimo tó: „Záto, či je što vu Kristuši, nôvo storjenjé je,“ te ne zadobímo túdi ono, ka za tēmi svētími rečámi príde: „...stára so prêšla itd.“

Ali či prerazmimo, ka vu Kristuši, tó pôleg Njegovoga sv. evangeliuma, včenjá moremo živetí, či nôvo stvorjenje ščemo postáti. Ár či bodemo mí lúdjé nôvo stvorjenje, právi sinôvje i čerí Bože, te se ete svēt okôli nás túdi spremeni, bode právo králestvo Bože, gde pravica, mér, lúbézen kralúje i je blájženost živetí.

Ščemo, naj náčiši, bôgši, lepši blájženěši svēt bode okôli nás? Porôdimo se vsi znôva v dúhi pôleg Kristušovoga evangeliuma i te bode nôvi svēt, blájženo nôvo leto!
Juventus.

Prišestnost.

Hári Lipót evang. dühovnik.

Dobro je za nás lúdi, da zdá v začétki nôvoga leta ne vémo, ali bô tá prišestnost za nás srečna, ali nesrečna! Človeče nature edna návěkša falinga je tó, da se preveč zná zvisiti. Vsi poznamo tákše lúdi, ki dokeč so siromaški bili i so v n'sikom stáni živeli, — so s svojími bližnjími tak živeli, kak živé dober brat s svojím bratom. All gda so z pomočjöv sreče više prišli, gda se njim je vsáko želēnje spuntlo, gda njim je sreča míla bila, tak je túdi njihovo srcé ledeno grátalo i njihova rēč pa trda. Gvúšno da túdi mí poznamo lúdi, ki so se v siromaštvi narôdili, so v sükēšini gorirasli, ali gda so pa z pomočjöv svojega déla i sreče bogáti postanoli, so oni túdi več nē poznali tiste, šterim so po Bôgi návěč dužni bili, túdi so zatájili tisto rojstno hišo i družínsko ogníšče, v šterom so nigda občútili dobri src toplo lúbézen. Túdi poznamo tákše lúdi, ki dokeč so se za vsákdeněšnji krúh ítežko mogli boriti, so z malim zadovolni bili, ali „kak so pa v obilnost prišli, tak so nezadovolni grátali.“

Človeka düša i celo živlēnje bi vsigdár žalótno bilo, či bi človek notri vido v prišestnost, či bi naprē vse tisto vido i znao, ka čaka njega v prišestnosti, sreča, veselje, blájženost, díka ali pa nasprotno. Mí lúdjé smo vsi tak

Krívda i pokôra.

Roman, pisala: Kovatš Frida.

Poslovenčo: SILVANUS.

XX.

Siároga Feller farara so pokápali, koga smrt je té poiskala gori, gda prve korinice sprotoléjja, ti sněžniki so začali cvesti. Samo jedino Matyeša so pözvali na sprévod, ki pri škrinji svojega dobročinitela je do srcá idôči govor držo: „Njegov žitek je trúd i delo bíló, dónok njegova žétva je bogáta, obilen sád.“ Nigdašnjí šolári njegovi so popéváli svojími vučíteli slédjen slobód. Samomi Matyeši so túdi debele skuzé kapale na vkúpsklúčene roké.

Daleč odzádl je stao Peter Ehrbacher z svojov ženov, z čarnov Lizov. Dosta so lúdjé gučáli, gda prvo nedelo po Kolední svétkaj so njídva na predganci vóözvali, dónok vsakí je tó spozno za pravično.

Po sprévodi je Hedvika stópila k njima, vrokô njima ségnola i njídva spítávala, kak se kaj Liza občúti. Eden zadovolen trák se je svetllo z Lize ôči i Hedvika je pomérjena šla domô, obládala je.

Na konci Rísalščeka je Matyeš kak farar prišo domô, gmána ga je ednoglásno odebrála. Prék se je zoselo z máterjov vu lépi velki farof i ta stára žena se je vu nebésaj občútila. Ešče ednók se njé je nazá vidla pridti njéna dávno preminjena mladost, celi déa je bistro hodila med zelénim drevjom. Matyeš jo je večkrát nazáj mogo zadržávati, poskrbo se je za verno pomôčnico k hiši i tak je žítka večér njegove vözdelane materé lépi i méren bio.

Petra máli sin je bio te prvi, koga je te mládí farar kak prvoga okrsto, koml so Alfred imé dáli.

Z deteta porodom je túdi preminólo Petrovo spoštúvanje na svojo ženo, štero že prve je

stvorjeni, da nam je bláženstvo zaistino té sládko, či se za njé bojimo. Tista veseljá so nam nájlepša, štere ali kak težkoga trüda sád, ali pa nečákano zadobimo, kak boži dár. Či bi pa naše prišestnosti skrivnost, kak edna odprta knjiga stála pred nami, bojim se, da bi mi tak preveč nesrečni postanoli. Vüpanje, čakanje i bojazen oživáva našega srcá vsako veselje i naše dúše vsáko bláženstvo.

Kak dobro je za nás, da ne vëmo prišestnosti, gda nam veselje, radost správla, tem bögše je pa, či je ne vëmo, gda nam žalost i nesrečo pripravla i prináša v sebi.

Mati bláženno i vesélo zible svojega máloga deteta zibelko. V zibeli nedužno živilenje, pri zibeli pa bláženno srcé. Ka bi melo postánoti z bláženstva edne tákše materé, či bi ona tisto znála, kakša prišestnost čáka njëno dëte? Ali nebi bilô za tákšo mater vsáka m'nuta nezgovorno trplënje i žalost, či bi žë naprë znála, da tista zibela za krátki čas tiha škrinja postáne. Ali zibela nam nigdár ne povë, kakša bode naša prišestnost. I tó je rávno tak dobro, da nam ne povë.

Ali bi mogli méti mi edno mirno i vesélo vöro, edno bláženno minuto, či bi znali, da nam pridôči dnëvi samo žalost i tužnost pripravljajo! Što bi tak ešče volô meo, što bi se trüdo i težko dëlo, či bi žë naprë vido, da njegov trüd i dëlo brezplodno i brezi haska ostáne?

Živilenje nás tüdi dostakrát k naši lüblëni betežnoj posteli postávi. Dostakrát verostüjemo obri težki betežnikov, za štere bi mi radi gori-aldüvali svoje živilenje, naj bi samo ozdravili i v živilëni ostali. Dostakrát se zdühávamo z vü-pajôčov molitevjav za žitek naše materé, očé, žené, možá, deteta. Kákša nezgovorna dúševna bolëzen bi bila tó, či bi mi znali prišestnost, štera nám nesmileno pripravla dresënost, i brezi trôšta bodôčo žalost. Bogme je tó Bože očinske lübéznosti i môdrosti veliki blagoslov, da mi lüdjé ne vëmo, kakša bode prišestnost, naša bodôčnost

Zdá nas je pá na preminôčnosti i prišestnosti granico postavila boža milošča. Tüdi zdá v začëtki ednoga nôvoga leta iz vüpanjom glëdajmo vrëmena teláj, preminjávanje i našo bodôčnost. Ár je tak vrëmen, kak naš žitek v boži rokáj. Naj bode záto blagoslovena tista rôka, štera vrëmen i živilenje ravna. Tüdi záto naj bode blagosloveno bože svëto imé, da nam prišestnosti skrivnosti vráta ne odpré gori i ne oznani. Ár njegova dobrôta i milošča tak naprávi za nás naše veselje bláženëše, našo žalost i tužnost za ležëše.

Moje nájvëkše gornájdenje je bilo rešenjë dúše moje, tó spoznanje, ka sem jas grehšnik i Jezuš Kristuš je moj Zveličitel. (Dr. Simpson, gornájditel kloroforma.)

málo bilô. Njënoga očé vérstvo je na bobën prišlo i Peter je falat za falatom zpoküpo pod dosta nižšov cënov, kak pa je vrëdno bilô, dónok tá odaja je obüdila prvi zrok na svájó. Špotlivo je güčo Peter, ka on je svoje žené herbijo za dráge pëneze mogo pláčati. Rëč za rečjöv je záčao te môž z sirôvov brutálnov silov vu obráz kričati ženi te nájgrdëše reči i gda je te máli Alfred vu zibelki od kričanja prestrašivši se záčao glasno jôkati, z divjimi čemerámi kriči Peter nepremišleno te nájgrdëše reči. Edno brezbožno preklinjávanje se čüje po cëloj hiši: „Toga raščëčega fotifa pa v potok včesnem!“

Na véčar je Liza vu ednom kôti te velke hiše sedëla z detetom na rokáj, na čëli një je edna temno erdëča liša glásila Petra divjo brutálnost.

Na drügi dën so Kollera mrtvoga najšli v šürkóm šanci na cestí.

XXI.

Matyeš je svoje pozvánje z vrëlostjav i z podánjem spunjávo. Pri betežnikaj i pri vu dühi slabi je srčno rad vidjeni güst bio, deca so precí z lübéznostjöv visili nad svojim vučitelom.

Njegov nájvëkši protivnik je Peter bio. On je zamrzo toga mládoga farara z cëlov močjöv svojega hüdoga nepobožnoga karaktera i pri vnögi svoji poznáni i prijáteli je sličën plamën mržnje obüdo. Po nedelaj popôldnëvi je vu oštarijaj sedo pri vini z svojimi závezniki, ali pa pri njem domá vu hiši i je strašno preklinjávao Bogá i njegove sluge. Stári Ehrbacher je z žalostnim srcom mogo kcoj glëdati k hüdomi deli siná svojega brezi moči, da bi tomí konec mogo napraviti.

Matyeš je pa nezblodjeno šó po svoji potáj, vedno se vu Onom vüpavši, komi je svoj žitek áldüvo.

Ali je tó radost . . .

Ali je tó radost, človeki bidti?
Smem se mojga žitka dnes veseliti?
Gda telko nevôle, skuz i žalosti,
I v stráhi trošiti vse dni do smrti!

Žalostna bi bila stáva človeka,
Či nebi imeli Zveličitela.
Ali onje prišo, njeg'va milošča
Na zemlô prinesla za nás nebésa.

Ki njemi zná praviti' „Moj Bôg, moj Gospôd!“
Za njega je puna zemla vsê dobrôt.
Ešče vu nevôli, žitka v'heri,
Žnjim je On, močen voj. Gvúšno obstoji!

Dosta radosti mam, Gospodne, v Tebi
I nôvo môč vdáblam vu moje srcé.
Vse si mi odpústo, ka sem pregrêšo,
Nevrêdnoga z nôva gor'vzéo v miloščo.

Iz nebés se zglédneš na méne doll,
Naj v radosti vandram na žitka pôti.
Či pa pri veselji me žalost nájde,
Te túdi ostáneš moje vûpanje.

I na konci prideš tiho i méno,
Za rokô me pelaš v Tvoje králestvo.
Téde obládano. Oh té bom domá.
Právo domovíno mi samo On dá.

Tam gde nega jaja, nega več nevôle,
Gde Bôg sam dol'zbríše z ôči moje skuze.
Vu krôži angelskom, tam 'de blájženo.
Tam bom Njemi spêvao: večno Hožanno.

Tak je že veseló bidti človeki,
Za svoje živilenje se veseliti.
Ali za vsa eta zahválen bidti,
Eti prek groba: Bogá dičiti.

Sylvanus.

Pétdvajsete letnice jubileum na Hodoši.

Preminôčega leta decembra 19 ga je sve-
tila hodoška evang. gmâna svojega lûdnoga dû-
hovnoga pastéra, Helner Gézo pétdvajseto létnico.
Či je bár té ôsvetek skromen bio, dônok ga je
pa verníkov proti svojemi dûhovnomi pastéri
bodôča, stanovita i globoka lûbéznost i poštu-
vanje sprevájalo i vodilo.

Ousvetek se je na tó priliko vu krasno
obkinčanoj cêrkvi ob pol 10 toj vóri z-božov
slúžbov začno, štero so visikopoštûvani g. Ko-
váts Števan šinjôr, na podlagi sv. písma z-etimi
rečami: Či bi z-angelskimi jeziki gúčao, lû-
bézni pa nega vu meni, bi moje reči brnéči
med i cinkajôče cingole bilé — spelávali, tolma-
čivši imenûvanoga dûhovnika 25 létno hvále-
vrêdno delavnost.

Ništerne vóre je tázasedo pri Hedviki i po-
mali se je edno čisto prijátelstvo zvézalo med
njíma. Dekline, ki bi se rade omôžile, so z žéd-
nimi ôči pogledjvale na mládoga farara. Či je
pa zgučávanje do ženitvi prišlo, Matyeš je samo
glavô trôso, njegove misli so pa vedno okôli
Hedvike hodile.

Jesén je na nôvo okôliprišla. Z tihim šô-
šnjanjem je kapalo z drevja to žuto listje, gda
ednok je Matyeš vu Hedvike hišico stôpo, ki je
sáma sedêla pri okni i je štrikala.

„Dober dén, Hedvika!“

„Bôg dáj, gospon Farar!“ Ete je bistro
gori pogledno, pozdráv se je tûhínsko gláso.

„Hedvika, zakaj si premenila pregôvor
k meni?“

„Ah ja, včerá mi je oča obûdo pazlivost
ka nedostojno je, ka vam jas „Matješ“ pa „ti“
právím, ár starêši lûdjé vu vési ne právijo tak,

nego so se prevčili“, erčé smehéči ona, „i jas se
vûpam, ka se i jas hitro prevčím.“

„Té pa jas tebi túdi „gospodičina Hedvig“
morem praviti.“

„Nê, tó pn nê, Maty . . . á — gospon Farar.
Prosim, vi me morete tak zvati, kak dosêgamao!“

„Tô nikše formo nemre bidti, Hedi, ali jas
znam edno tréjje, gde se ne bode trbelo prisiljávati.“

Ona je notri do vûh erdêča postánola i se
je globoko na délo nagnola.

„Hedvig, ka tó delaš? Mogôče že za sne-
hinstvo?“

„Oh nê. Nevêjo oni, ka se jas ne bom možila.“

Zdá te ovak tak méren Matješ razburjeno
stôpi k deklini i z dvojéčím glásom erčé:

„Hedvig, ali či bi prišo eden k tebi, eden
od oni, ki svoje bogástvo nebi v računaj vöpo-
kázo, nego niká drúgo nema za dati, kak edno
vôrno srcé i eden méren dôm. I ka je tó gláv-

Po božoj službi je vu cěrkví pod gosp. Dr. Rituper Šándora, gmánskoga inšpektora predsedníctvom ōsvetní cěrkevni gŷleš držáni.

Vu ōsvetnom gyŷleši so jublánta vu cěle fare iměni g. inšpektor vu prebránom, iskrenom govori pozdrávlali, přek njemi dávši gmáne lŷbėznosti dár: edno zláto žebno vōro z-lancekom.

Vérteš Aladár, kántorvučitel so vu hodoške materě cěrkví iměni pozdrávlali jublantnoga dŷhovnika, spōmenivši se žnjegovoga 25 létnoga blagoslovapuncoga delovánja, štero je on, kak dŷhovnik i pōrgar tak vrělo i lŷbezno znášao.

Vu šálovské filie iměni je Světec Ferenc kurátor vu lěpom genlívom gōvori pozdravo jublánta. Makári Aladár šálovski kántorvučitel vu šálovski, Kerčsmár Emil vu hodoški šolski osnovlenikov iměni sta pozdrávlala jublánta, Eōry Jenō gmánski glávni kurátor je pa tolmačo presbitēriuma dobra želenja. Jáko genlív je bŷo Eōri Árpáda veršušni pozdráv, koga je Heiner Géza kak dŷhovnik pred 25 mi létmiprvoga okrsto.

Z-městni korporácij je vu evang. ženskoga drŷtva iměni Tamaskó Julia tolmačila dobra želenja, překdávša lŷblėnomi dŷhovniki drŷtva dár: edno reverendo i popōvsko hōbo.

Hodoškoga prostovolnoga ogengasilskoga drŷtva dobra želenja je Kōnye Jánoš podzapovednik tolmačo jublánti, kí je toga drŷtva dugo lét predsednik. Kerčmár Vilma je eden z lěpi, prebráni korin vėnec dála přek vu oni vnōgi

čestitelov iměni, šterim je nē samo dŷhoven pastēr bio, nego je vu telovni trplėnjaj, kak prve pomōči daritel, vsigdár hito njim na slŷžbo i pomōč.

Po konci korporácij pozdrávlani so g. Kovátš Števan senior vu Prekmurske evang. šinjorie, g. Godina Števan Petrōvski dŷhovnik pa vu evang. dŷhovčine iměni pozdravili jublántš dŷhovnika.

Heiner Géza jublántni dŷhovnik je vu dŷhi globoko obhodjen v-násladnom, přijětnom gōvorėnji zahvālo lŷblėnoj gmāni i čestitelom njemi prikázano čest i lŷbėznost — ogvŷšavši verníke, ka i nadale z-nepomėnkanim nágibom i vdánjem, zevse mōči bode spunjávo svoje pozvánje i z-ednim je na gmāno i na přičestne svoje ōpravice od Bogá blagoslov proso.

Posebno zahvālnost je tolmačo zvōn gmāne bodōčim čestitelom, kí so k-njemi tak nevtajeno prijaznivost skažŷvati dobri bilí, medkėmi je z-Murske Sobote Ascher Tvrđke voditel, Árvai Vince z-nazōčibodōčnost-jov tál vzėo ino ga je z ednim přécimbniim cvetnim čopičom obdėlo.

Jubilántni ōsvetek, šteri je do konca jublántnomi dŷhovnomi pastēri odkrito lŷbėznost prikázŷvao, je z-občinskim, navdŷšenim popėvanjem dokončani.

Ousvetek je z 100 prestrėtov stojėči banket nasledŷvao vu Škaličovej gostilni, pri šterom so

no, ki te lŷbi, tak lŷbi kak nikā drŷgo na svėti, bi tē tŷdi tak právla?“

„Matyeš, ka najbō tō? Tákši moškov nega i či bi bio, nebi si rávno mené vzėo za ženo.“

„I či bi dōnok tak bilō, ka pa tē?“ čāka on na odgovor, ali gda je ona na dale mŷčala, nadaljáva:

„Tē eden sem jas, Hedvig i či ti pozábiti znáš, ka sem jas kŷčara sin, kí vu zakrpani hlačaj je hodo vu šōlo, tē ne povė, ka nē! Jas bole znam, kak pa ti misliš, kelko si ti trpėla, ār si se zavŷpala vu meni. Jas poskŷsim tvoje rane čista na ráji zvráčiti, i či bi se moje dėlo ne oblōnalo nigdár, dōnok z tvojega prijátelstva nebi se obŷdila lŷbėzen za mēne? Povė edno rėč, Hedí, moja drága Hedí!“

Hedvika je vōglėdala vu méno jesén.

„Jas ti vōrjem, kak nikomi drŷgomi na svėti i rávno záto si morem dobro premisliti. Ti

si dober, vōren i plemeniti, najbōgše lástnosti, štere samo eden človek lehko má, ti zaslŷžiš, naj te edna deklina z cėloga srcā i dŷŷe lŷbi. Ali jas, Matješ, nemrem ni misliti, ni čŷtiti od te vōprestāne mantre, tak sem trŷdna. Ti bi drŷgo pričako od mēne, nego kelko ti jas dati zmorem.“

„Hedvig, pŷsti tákše misli, jas znam kak je tō vse prišlo i sem močno osvedočení, ka bož tŷdi ti ednok vesėia i blājžena. Či me poslŷhneš, me za nájsrečnėšega človeka napráviš na etom svėti. Či te nede sram za mojo stāro přesto mater, jas nemam drŷgoga zroka na premišlėnje. Ali ona je cėli dėn zaposlena z sv. pismom vu svojoj máloj hišici i nikomi je nē na pōti.“

„Matyeš, kak si moreš kaj tákšega dōnok misliti, či si ti meni dober, zakaj nebi bila dobra tvoja mati meni. Či nama moj oča na tō blagoslov dá, bom tvoja žena i poskŷsim te za srečnoga činití.“

z-navdúševnostjöv i z-toplim dúhom vu iskreni toástaj čestitali tak verníki, kak drúgi prijátelje lúdnoga dúhovnoga pastéra.

Reformácia v Prekmurji i Medjimurji.

(Vzétó i poslovenčeno z knjig Dr. Payr Sándora, theol. profesora v Šoproni. — Jts.)

(Nadaljávajte.)

Od l. 1614 - 18 je reformirani (kalvínski) Szilágyi Štefan bio Széchy Tomáša dvorski dúhovnik v Soboti, ki je pa po smrti Sz. Tomáša odišo z Sobote k Sv. Martiní (Medjimurje) i tam je Zrínski (Zrinyi) Gyúri grofa dvorski dúhovnik postano.

Póleg dvorskoga dúhovnika pa je Sobota méla túdi posebnoga dúhovnika: Brehóczi Ambruž a (gotovo Slovenec) je l. 1616 Klaszekovics Štefan púšpek potrdó v njegovom pozvánji v Sobotškoj gmáni.

Széchy Mihála dvorski dúh. je Szvetics Gergel bio že l. 1623. Pláčo je móo: 80 rajnski forintov, 10 keblöv pšenice i telko žita i ovsa, 10 akóvov vína, 2 prašiča, drv, kelko je potrebúvo i 8 laktí štofa; Zvün toga pa hráno pri gospodári (Sz. Miháli). Či je nê šó na obed i večérjo, krüh i víno je domó dóbo. L. 1639 ga je púšpekija v Legrád poslála za dúhovnika na mesto z cerkvi vözbrisanoga Ládonyi Franca.

Močno ga je stisnola za rokó, on se jelpa za blájženo srečnoga občúto, na ráji jo je stisno vu nároča, svojo lúbléno deklino.

„Hedi, ti si mi vse na etom svéti.“ Ona se je bole k njemi stisnola i na tihoma šošnjá:

„Matješ, jas sama mislim, ka pá nazájnjádem mojo zgübléno srečo.“ On jo je küšno.

„Hodi, Matješ, prék k oči vu njegovo hišo, gde gvüšno bô rad, ka ga vu deli mótiva.“

Róka v róki sta šla vó z hiše, gde Tinika je mogla zavzétí njéno mésto i ki je čúдно glédala za njima. Zdá je pá nikaj nóvoga bílô za zgučávajte, ka de dónok školnikova Hanzi právla k tomí, štera že gvüšno je računala na mládoga lépoga farara.

Obri knjig i računov nagnjeni je delo Salmhofer vu svojoj délavnoj hiši, štera preveč prôsto je bila notrizrámana, ali delo njemi je níkak nê šlo na rokó. Že je túdi on obstaro i ka bode z

Póleg Szvetics dvorskoga dúhovnika je túdi bio varaški dúhovnik Gederóci Jánoš. Gmánsko zemlô, trávnike i gorice je on hasno. Varaški vörnícke so njemi z ednim-ednim plúgom 12 jámov mogli zorati, na den „Sv. Gála“ 1—1 kopüna dati i z mládi gosákov je déžmo pobéro. Stólo je dóbo ešče túdi od spelávajta i od spóvedí betežnikov. Gmána je méla 6 kelijov i tanjére cój.

Rektori so šolska deca v 1. i 2. zlóči na vsakoga kántora 32 denára mogli pláčati, v víšíj zlóčaj pa 50 denára. Zvön toga je dóbo za vsakim šolárom 1 vóz drv, na den „Sv. Gála“ 1 ga kokóta, ali kopüna, na vsako senje eden prôšen noš od vsakoga deteta, ali pa 3 garašov.

Z Sobotški dúhovnikov je poznáni ešče po iméni Krišan (ali Križan?) Tomáš, ki je l. 1626 pri Nedili (St. Trinitas) dúhovnik, l. 1646 pri Sv. Jüríji, l. 1651—61 pa v Soboti šinjor.

K sobotškoj gmáni so slíšile vesnice: Rakičan, Boréci, Černelavci, Veščica, Polana, Satahovci, Bákovci, Króg, Lukačovci i Murski Črnaci.

Gornja Lendava (Grád). Stára, v gót štíluš zozidana cerkev i stári grád je tú. Že okóli 1600-ga leta je bio tú evang. dúhovnik, ki je na leto 1 forintoš dáče plačúvo. Prvoga poznánoga iména dúhovnika, Terbócs Jánoša je Klaszekovics púšpek potrdó tú v čést l. 1616 májuša 5 ga. Cerkvena vizitácia se l. 1627, kak z šinjora soomené tú. K toj parochiji so že túdi pávri i ža-

Hedvikov, či ednók te kosec na njegoví dveraj zrogáče. Oštarijo sama nede mogla voditi, omóžiti se pa nešče. Zátó bi se celo vérstvo nači moglo notrivtálati, naj bi ona na drúgi način znála živetí. Zaka more rávno njegova či tak nesrečna bidti. Ona vedno je po svoji potáj hodila, letos je on že trí vrle bogáte dečke mogo z košarov odposlati. Nê je tó nevolá?

Etakša mišlénja so njemi odvzéla pazlivost od déla i glavô na roké nagnjeno je glédo pred sébe, gda sta Hedvika i Matješ k njemi notristópila. — Tó bi vse dobro bílô, ali zdá ga ešče tédva mótitá, gda bi malo delati štéo.

„Papa, ti si pred krátkim meni predgo držo, ka neščem Hoferovoga Hansa za možá vzéti i ka stálno stára devica ostánem. Tú sem ti zdá ednoga drúgoga prinesla, ki me je za ženo poželo i komi bi jas nê rada košaro dála. Jas tak mislim, ka ti Matyeša tak poštüješ, kak kogakoli

lárje slišili, ki so rázne dužnosti meli prôti dühovniki. Tô so Széchy Gyürija, Miklóša, Tomáša, Déneša, Štefana i Miháta pávri bili. (Széchy bratov je tak precí bilól).

Té gmáne filiálki sta bilé Kuzdoblanje i Svéti Lenárd. Pri toj slédnjój filiálki, gda je zbé rica bila, je pri vsakoj hiži dóbo dühovnik i svínsko nogô, i „cipó“, i skledo ovsá, i pri-giščo prediva i i pênež.

Tri kelijov i eden srebrni kríž je méla tá gmána, ali vse tô je eden pápinski barát vkradno.

Terbócs je ešče 1646 l. šinjor tü. Ali nje-gvoga naslednika je na prizadevanje té nestrpne vdovice Széchy Déneša, (Draškovich Šare) sin Peter l. 1672 pregno z Gráda.

Sv. Jürj. Gotična cerkev je v 15 tom sto-letji zozidana. Za vréména Széchy Tomáša je tü reform. (kálv.) gmána bila i ešče šinjorija, k šteroj je več gmán pripadnoló, tô : Sv. Nedila, Sv. Benedek, Selo, Velemérje, Szentgyörgyvölgy (na Madj.), Turnišče, Martjanci, Sobota i Hodoš. Pri Sv. Jürji je od 1612-16 Perlaki Marton büo šinjör, ali njegov naslednik, Bereczky Peter je 1619 l. mogo odíti odtéc.

Poleg reform. dühovnika je že l. 1599 büo tü evang. düh. tüdi, ki je veliko dáčo, 5 forin-tošov plačüvo. L. 1612 je Kanizsai Jánoš potrdjeni tü za dühovnika, (toga brat, ali sin, Kanizsai Farkaš Jánoš je od 1625 l. pri Nedli dü-

hovnik). L. 1646 je Krišán Tomáš (sledí v Soboti šinjor) tü dühovnik. L. 1652 pa Rakicsány Štefan.

Dühovnik je 50 tino móo od fükšinski go-ric. Kelija so dvá meli. Koga so v cerkev po-kopali, za tistim so mogli i srebrni taler pláčati.

Pertoča (Sv. Heléna). K toj gmáni so sli-šile Večeslavci, Ropoča, Fükšinci, Kramarovci i Ocínje vesnice. Rhau Filip (v Šopróni rojen) je büo tü dühovnik, ki je eden latinski veršuš dao vö (1615. M. Križevci, „Sempronium carmine heroico descriptum“). Tá gmána je gotovo nem-škoga jezika bila. L. 1627 je Gerber Gergel tü dühovnik i je prvle v Piegersdorf-i büo düh. Ménša gmána je bila tô. Návada je „tü tüdi tá bila, ka so se zmožnéši v cerkev dáli pokápati. K farci je slišila edna žalarska hža v Veče-slavci, od štere je na leto 2 pinta zmôčaja i 2 kopüna dóbo dühovnik.

Na sínódi (žinat) v Büki se z dühovnika pri Jeléni tak spomenéjo, ki je, kak „Germanicus minister“ (nemški düh.) në nazôči. L. 1654 v Požóni rojenoga Techlick Jürija, l. 1661 pa v Šopróni rojenoga Schultz Krištofa potrdijo ese za dühovnika. Tüdi z té iménov je viditi, da je tü nemškoga jezika gmána bila.

(Dale pride.)

**Ali ste žé pláčali naročnino?
Čé në, pláčajte ešče dnes!**

vu vési i boš gotov tvoje déte na njega zavü-pati. Jas te prosim za tvoj blagoslov, naj mi nede potrébno vlomiti mojo dáno rêč, ár brezi toga nebi štela k oltári idti.“

„Gospôd Salmhofer, lahko se vüпам, ka mi mojo prošnjo ne odvržete? Hedvika mi je že obečala, štero me za srečnoga činí. Në mi je potrébno bole trditi, da bom jo za najdragšo meo na celom světi.“

Či bi Salmhofer te najménši zrok meo prôti, bi té tüdi mino, gda je vu Matyeša resen obráz pogledno.

„Tak si ti Matyeš on, koga ona nasledüvati šče. Jas ti zahválím za poštenjé i ti brezi skrbi zavüпам na tébe mojo čér. Čini mojo Hedviko resan za srečno i të tô bö meni najvékša radost moja.“

Blagoslávlanjôči njima djao roké na glavo: „Bôg váj naj obvarje!“ Reči njegove so se pomali i světašnje glásile.

„Mama!“ Skuzivši stôpi Hedvika pod te pokojne kôp i tam dolipokleknošša erče:

„Mama, ti me tüdi blagoslovi!“

Minute dugo je ostánola Hedvika klečéča i eden tíhi lüft se občüto pihati vu hiši, tak da bi ta nemrtelna materska lübézen stápala na ráji k svojima obôma detetoma. Moški so se globoko genjeno občütili, gda je Hedvika goristánola. Matješ je oči rokô dao i se je k deklini obrno.

„Hedi, neboš šla na brütiv z menom k ma-ternom grôbi, jas bi tüdi mojega dobročinitela rad goripoisko. Ja?“

„O Matješ, ešče pa kak rada. Ti mi naj-vékšo radost delaš, gda si se zmisló na mojo mrtvo mater. Jas hitro prinesém z ogradčeka të slédnje korine i va vsakšemi edno pár nesla.“

Preci po tistom sta že na pôti bilá na brü-tiv, šteri je blüzi pri cêrkvi na ednom prôstom

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Srdčni bojďte i krepki, ne bojte i neprestrašte se, ár Gospôd, Bôg tvoj sam ide z tehom, neodvrže i neostávi te. (V. Moz 31, 6.)

Kak vsáko leto, tak i v u etom leti pred Božičom sobotško evang. žensko društvo obilno obdelilo siromaško šolsko decu z-dobrovoljnimi darilami. Pred božičnimi svétki so Kováts Anuška, Filisár Ida, Kukulova i Plöchel Helena v-Soboti záčale prositi i pobérati dobrovolne darila na siromaške šolske decu obdarúvanje. Vkup so spöbrale 2233 dinárov dobrovolni dárov. Zvön-toga je na té cil Banovina darúvala 500 i Sobota velka občina 500 dinárov. Vkup je tak prišlo 3233 dinárov. Z té šume je društvo 65 decu z-toplim zimskim gvantom obdarúvalo, ti drúgi přemočnëši so pa šolske potrebčine dôbili. — Gospodin Bôg naj povrné daritelom dobrovolne dári, z šterimi so dosta túžni skúz doli zbrísali i vnöge máličke obéselili. Srdčna hvála tüdi onim dobrim düšam, štere so se trüdile i poskrbele, naj ti oböžani tüdi občütijo toplöčo božični angelov ino se radüjejo na té veliki svétek z-onimi, ki nepotrebüjejo pomáganja!

Mrtelnost. Preminöči pëtek januára 10 ga, so se zglásili sobotški evang. zvonöve z svojim turobnim glásom, nazvestšávajöči gospë Kováts Iréne, rojena Berke, gosp. dühovnik šinjôra tüvárišice mrtelnost. Ta v u Bôgi vöpreminöča je že

duže lét betegúvala. Vu slednjem vrëmeni je že dober čas në mogla povrži hiže. Vu 65 lét starosti je Gospodin Bôg konec včino mantrepunomi njénomi žitki i rešo je jo teškoga trplënja. Znála je, čütíla je, ka se një približavajo slednji dnëvi, sloböd je vzéla od svoji lüblëni, od poznancov, naprë je zravнала svojega pokopálišča, sprévoda tekáj, za vsa se poskrbéča, z mirovnim zánihanjem na očë nebeskoga zravnanje, je naveke zaspála. Turobno një pokopálišče je v-soboto jan. 11-ga bilö popoldnëvi ob drúgøj vöri. Velika vnožina je jo sprevájala, i vzéla tál i skázala një slednje poštenjé. Mrtvečo božo slüžbo sta gosp. hodoški dühovnik Heiner Géza, ki so pred 25 timi léti v-sobotškoj fari kaplahan bili i Darvas Aladář vezdásnji kaplahan spunjávala, glásivša reč Božo i tröšt prosila na te žalüvájöče od Očë nebeskoga. Pri v u cërkví držánøj mrtvečøj Božøj slüžbi za občinskim tužnim popëvanjem je sokolska dalárda popëvala edno srdce genlivo pesem i na brütivi tüdi. Një mrtve kösti so v-familisko krüpto položene na vekivečen počinek, gde de z-svojimi očákmi spála svoj smrten sen, dokeč se pôleg sv. naše vere pá nezbüdi od mrtvi. Zvön cële gmajne vernikov se je brezi rázločka vadlüvanja vere, národnosti, stána, velika vnožina združila k sprévodi, kakšega je ešče malo bilö v-Soboti. Nazöči so bili vsë uradov, drüšt v stánov zastöpniki. Krasno lépo vrëmen

zdigljenom mesti bio. Sprhnjeni križi i povëh-njeni vencí so glásili zemelsko preminjenost. Hedvig je hitro stápala pröti onomi mesti, gde so grobovi Erbacherove i Salmhoferove familije blüzi pôleg eden drúgoga se zdigávali. Na grob je položila korine i vu mišlenji si je z máterlov zgučávala. Medtëm je pa Matješ daleč vu dolino g'édáo i na lepöto svoje domovine je mislo. Daleč na večari za kmičnimi bregámi je šlo sunce doli i obsijalo ešče ednök z svojimi zlátimi tráki to zaspáno zemlö, samo Ehrbacherovo vérstvo je bilö vu senci v dolini. Rávno tak obsenčeno se je razvíjo Petra žitek, ár je to blagoslávájöčo möč toga velkoga Žitkaposvëta — Kristuša lübézen — në pozno.

Hedviko je donëči glás večërnoga zvoná zbüdo z njëni skúz.

„Matješ, hodíva ešče k grobí našega lüblë-noga stároga farara. Ese si pa dam edno klöp napraviti, ár či bi ešče ednök vu žitki nestálna i žalostna bila, té si ese sédem za edno krátko vöro i tü gvüšno tröšt i mér najdem.“

„Hedi, ti si pokazála, kak möčna i stálna si, ka si ti doprinesla, tö bi drúge në mogle napraviti, tebé že žitek ne potere. Tü boš sedéla ti, ali dostakrát tü najde človek čiste dobre misli.“

Vu vësi se pa širila ta novina, kak da bi jo vöter raznoso, ka se je Hedvika z Matješem zaröčila.

Po zdávanji se je Hedvika precí vu farof zoselila, šteroga je ešče kak dëte z velikim spoštüvanjem okölivzëla i z šteroga öken je ta stára gospodinja Feller farara dostakrát lármájö-čøj deci erdëča jáboka, ali kakše spečenjé potisnola.

je biló, štero je v velikoj méri podigávalo spréyoda ósvetnost. Gmajna je zgúbila svojo prvo fararco, žensko društvo svojo prvo predsednikojco, rodbina svojo žlájto, prijátelje i poznanzi edno dobro dúšo. Gospodin Bóg dáj njénomi téli miroven počinek, nemitelnoj dúši pa nebesko prebivališče tam zgora pri vsé nás Očl. Naj se spuni nad njov med národom bodóči on indašnji govor, ka kí v-pétek vmerjé i koga pokopálišče se v-lépom vrémení godi, pred njegovov dúšov se nebésa odpréjo i zveliča se!

Božični i novoletni pozdrávi. Naš g. púšpek Dr. Popp so vsem gmánam poslali biblijski božični pozdráv, šteri se je na svéti dén z predgance prečto vernikom. Pozdráv, napunjenoga sami čedni misel na podlági sv. réči: „Ár se je národó vam dnes Zveličitel“ (Lk. 2, 11), bi radí objavili v celóti v prvéšoj numeri našega lista, či bi ga právočasno v róke dóbili, kak drúgi naši veraki listi so ga dóbili. — Centralno predstojništvo Gustav Adolfa društva z Leipzga je túdi poslalo božični i novoletni pozdráv vsem evangeličanskim gmánam i nastavam vu raztorjenostaj céloga svetá. Vu njem pozdrávla domovina reformácije, štera se vu veri i lúbéznosti prikapčena zná z evangeličanskimi verebratmi céle zemlé. Té pozdráv z orsága reformácije tako lúbezaivo zvuni i se razmi, kako materé pozávanje k da-

Hedvig se je hitro doná občútila vu ti svetli, prijaznivi, prestrani hišaj, štere so spoj po Matješa vidénji bilé notrizrámane. Stára Wágnerca je spoj za sébe živéla vu svojoj hišički, samo pri jesti se je skázala pred snéhov, kí je skrbilivo vértivala vu hiši i dvorišči. Ta stára žena je vedno bole trídna i na eden késen deždževni létni dén so jo vóduesli na večni počinek. Za eden mésec sledi je ta mláda fararca svojga možá z málim sinčekom obdarúvala. Matješ je tak stao pred tim málim detetom, kak pred kakšov čúdiv i se je z lépimi rečmi zahválo svojoj ženi.

Lépi, čistí mér je prebivao vu toj hiši, šteroga je nika né mótilo. Z Hedvike je srečna i blájžena žena grátala, nigdašnje senjé mladosti je pozábila i z globokov lúbéznostjov je lúbila svojga možá. Nigdár je né šla prázna po vési, siromáki i betežniki so jo bolvanili.

(Dale.)

léšnjim čeram; vém toga društva nájomurnéše nakanénje je, naj nam raztorjenim bratom i sestram obarje evangeličansko-reformatorično vero, k šteroj smo mi vu nevíll i ostávenosti vernost zdržali, líki k nájdragšoj óročini naši očákov, ár samo eta vera vu Božoj milošči po Kristuši nás spraviča i zveliča. — Zádnujen odstávek v celóti objavimo. „Telko leto se nagibje k konci. Čas prebéranja i razločávanja ide vdíljek po národaj. Gospód cěrkve čistí gümno svoje. On je vzeo vejačo vu rokó, naj pleve odlóči od pšenice. Dosta lúbienoga i navajenoga je od vetra tápodpíhnenoga, ár se je za leško posvedočilo. Dónok etakši časi so z ednim advental časi, vu šteri krao díke notriditi ščé, naj svoje ládanje gorpostávi i na mesto naše nemočnosti svojo moč položi, štera je vu ti slabi zmožna. Na to miloščo zavúpamo sebè i Vás, lúbéni bratje, z punim tróštom, pod njénov obramov enzovim batrívno potújemo túdi próti negvúšnoj prižestnosti.“

Advent v puconskoj cěrkvi. Vu svétom ino tihom adventnom hipi so vsáki dén bilé držáne zorjenice, pri šteri so dúhovnik govore meli pod etov témov: *krštánsko mišlénje i karakter vu biblijski kěpaj*. Po drobnom: molenje, nedela, verevernost, vadlúvanje Kristuša, poštvávanje rodítelov, skrb za rodítele, brátja, lúbézen bližnjega, poštvávanje starcov, mér i vadlúvánjska strpnost, ístine govorenje, poniznost, zahválnost, mertúčlivost, razveseljávanje, prekínjanje, dúšnavést, delavnost i šparavnost, verno šafarúvanje.

Turobni glási. Zádnji mésec so se odse- líli z Puconske fare vu večnost: Benčec Franc v Polani, star 73 l., Kováč Žuža, roj. Mórec v Puconci, st. 47 l., Sivnjek Franc v Sebeborci, st. 42 l., Štár Mihalj na Gorici, st. 85 l., Kúčan Šandor v Andrdci, st. 69 lét. — Naj májo sladtek grobski séu i bláženo goristanénje!

Naš púšpek Dr. Popp so decembra meseca vu Nemčijo hodili. Vu Berlíni so z vodilnimi možmi evang. cěrkve razprávlali od problemov naše jugoslovanske orsačke cěrkve. Ob toj prilíki so sprejéti bili naš g. púšpek od jugoslovanskoga kóveta v Berlíni, g. ministra Dr. Cincar Markoviča, od g. držávnoга zvúnéšnjega ministra von Neurath-a i od večí ministrov. Nádale so bili g. púšpek góst Gustav Adolfa društva v Leipzigi, gde so túdi dáli naznanilo od stáve naše cěrkve.

Legrad. Becker Mihalj biskupski dühovník z Zagreba so jan. 5 ga potrdili v dühovníško službo Šiška Andráša, fárnoga administrátora.

Božíčni večer v puconskoj cèrkvi. Dec. 24-ga popoldnèvi ob 2-ma vòrama se je puconska prestrana cèrkev napunila z velikimi i málimi. Po občnom popèvanji je liturgiška služba držána, po šteroj so dühovník meli govor na podlági Luk. 2, 7. Šolárje so dosta deklamálivali; pod vodstvom Jonaš kateheta so pravdobro naprédáli edno božíčno igro. Zmès so pa lepò popèvali; celò genljivo je bilo pod vodstvom Titan J. š. ravnátela dvòglásno popèvanje „Prihájajte, li pridte“ i „Tiha nôč, svéta nôč“ pesem. — Hvála túdi z etogs mesta Dr. Kùhar Aleksandri ptujskomi primariusi, ki so puconskomi fárnomi ženskomi družtvi 100 Din. poslali k obdarúvanji srmaške decé puc. gmáne.

Pošta. Zádne svétke je reditelstvo od čtenjárov dosta veséloga poročila i tròštanja prijalo. Z-nájveč pisem čtèmo velko hrepenenje za domáčov cèrkvov, vù štero ti ozdaleč bodoči nemrejo gorilítí s svojimi dománjimi navkùp. Vù toj düševnoj žalosti je njim nájvékši tròští naš Düševní List, šteroga z nezgovornov radostjov čtèjo i naš Evangeličanski kalendari. Vsa-koga želènje smo radi spunili, prošena taki odposlali, navéke vsakomi v písmi dáli odgovor, ali túdi po etoj poti lepo se zahválímo za vse pozdráve i dáre! — V Betlehemi, Newaski, Pertambory, Buenos Airesi, Montevideoi vsaki lehko dobi naš kalendari. — Jošar J. Suez. Za 1 liro se eti zdá komaj dá 25 din.

Preveč poštvání naš verebrat! Gda z lùběznostjov hválímo, ka vù težki dnévaj naše evangeličanske cèrkve z prerazmenjem i interesezanjem se oponáštate do žítka i nálog cèrkve naše, téda smo slobodni goripozvati vašo pazko na tó, premislíte si, jeli ste nê zaostánjeni s svojim naprèplačilom i hitíte je vrédspřaviti. Naš list z vernostjov i vrèlostjov slúží vsáki blagoslovleni cio našega cèrkvenoga žítka. Z vùpaznostjov prosi tak tisto podpèranje, ka naprèplačila právočasno notripridejo i tak nebode zadržnjenosti vù materiálnom žítka listá. Gda vas ešče z lùběznostjov na tó prosímo, ka naš list med kotrigami cèrkve naše razšírjávati i na čtenjé njega búdití túdi drúge bojdíte dobri, ostánemo z verebratinskim pozdrávom — Reditelstvo.

Andreci. Od novembra mao se pri nás páli vsaki mesec enkrát držijo Bože slúžbe. Vernici vsigdár nabitó napunijo ob

toj príliki šòlo. Popevanja vodijo i na harmoniumi sprevájajo naš vrèli šolski ravná-tel, Rátkai Ódön, ete navdúšeni pesmar. Januára 12-ga so naš puconski dühovník meli pri nás svèti govor i vòobslúžávali Kristušovo sv. večérjo, s šterov je žívelo 63 verníkov. Med Božov slúžbov je naš moški khoruš prelèpo popevao na štiri gláse dvè pesmi. Návčili i vodili so ga naš mužíkální mládi vùčitel Rátkai Láslò. Po Božoj slúžbi vsigdár offertorium dávamó na Gustáv Adolfa družstvo. Prihodnja Boža slúžba febr. 16-ga bode pri nas.

Verník.

Moravci. Na svèti post zadvečara ob 2. vòri je držána tak zvána božíčnica, pri šterom ósvetki so šolska deca naprédáli igro, napísano po Csíte Károli, pošlovenčeno po Flisár Jánoši z napiskom: Šteroga z ti deveti . . .“ Zvùn toga so deca deklamivala i gospod Škalič Dežò šol. ravná-tel v Moravci so naprédávanje meli pod titulom: Božíč sirmaške decé. Po ósvetki je evang. žensko družstvo obdarúvalo šolsko mladino. Vsi navzòči bodòči z spòmenkom lèpoga ósvetka so odhájali domò.

Lendavska naša mála fara je páli, na posredovánje našega prezvišenoga g. pùšpeka, dobila 1865 Din podpore od nemške evang. cèrkvi. Té verebratinski dár njè z ednim glási: Ne vcagaj, oh črèda mála!

D. Lendavske gmáne ednoletnoga šafarstva krátek pregléd. L. 1935 se je naròdilo 8 decé (3 moškoga, 5 ženskoga spola); mrlò je 4 ev. žensk, 1 ref. moški i 1 ref. ženska. Zdalò se je 4 párov (1 čistí). — Z našega vadlívánja je nišče nê vòstòpo, v naše túdi nê. — Pri konfirmácii je bilò 9 dečkov i 4 deklin. V osnovne šòle hodi 28 decé, v meščansko 10, v trgovsko šòlo 1. — Za odplačilo duga od zidanja cèrkvi (više 50,000) je gmána dobila pomòč od 1.) Nemške ev. cèrkvi 100 RM = 1,886 Din; 2.) Prekm. Gustav Adolfa Drúštva 1,100 Din; 3.) v Sloveniji bodòčega G. A. Drúštva z Celja 500 D; od evang. gmáne v Sekiči (Bačka) 500 Din; od našega orsačkoga Gustav Adolfa gláv'noga drúštva 1000 Din; vsevkùper zvùnèšnje pomòči na cèrkev 4,986 Din. — V gmáni vòrniki po zlátój knigi (tò 50 Din i više) so darúvali: Unger Ferenc 400, Rituper Jánoš i fam. 150, Šavel K. kurátor i žena, Gállitšova familija, vd. Šipoš J.-

va 100—100 Din; Kutas fam., Róžai Lajoš i Režb. Vadnai Gábor, Benko Štefan Čak., Kolár Ádám, Štikel Eva 50—50 Din. Ménši dári vsevküper 170 Din. Vsega dára v gmáni 1,520 Din. nan cerkev. Offertoriuma je celo leto 430 Din. prišlo vküper na cerkev. Zvün toga je dobila gmána od naše püšpekije i od nemški verebratov za pohištvo posvetoválnice (tanáčst.), za kritje kantorske i düh.-ke pláče vsevküp 4;345 Din. Za té podpore, brezi šteri bi naša mála, pod dugá bremenom bodôča gmána në mogla eksisterati, zvün Gospodnoga Bogá, našemi očinske skrbnosti, visikopoštüvanomi g. Püšpeki i našim dobroga srcá verebratom moremo hválo dati. Gospodin Bóg njim naj v etom nõvom leti stókrát povrné, ka so na Njegovo hižo darüvali! — V gmajni so zvün dárov na cerkev sledéči dári pobráni vküper na dobre namene: Na Gustav A. Drüštvo 450 Din; za verebrate v Glagovackoj gmáni 90 Din; na Luther Bund 30 D; za tiskovni fond 20 Din. Fárno žensko drüštvo je okóli cirkvi parkeranje nadaljüvalo i je za tó 800 Din aldüvalo, obdarüvalo je konfirmanduše i drügo dobroga je činilo v vrédnosti 200 Din. Na Božično drevo je 160 Din áldova spravilo vküper i spravilo radost tem málim. Bóg blagoslovi i nadale lübéznosti delo toga máloga (40 kotrig samo) drüštva! Pri konfirmácii sta konfirmandkinji Vukán Edit i Iréna lépi pokriv darüvale na oltár; Gábor Vincejova i sestra Dobošič Jožefova tüdi eden lilasti pokriv na oltár z ščipkami, ob toj priliki. Zvün Biblije i cerkvene hištorije čtenjé po nedelaj popoldnévaj smo meli v postí 2, v adventi i verski zvečerek. Tú je v tom deli želno več navdüšenja i zrélosti od vernikov; ár ništerni ráj okóli vadlárljo, kak bi pa tao vzéli pri deli znotréšnje misije. — Na Božični večer je zvün pëvskoga khoruša Vadnai András, ki se za kántora v našoj gmáni pripravla, lépo solo pesem popëvo z svojim prijetnim tenor glásom. Pri božičnom drëvi je pa batrivo deklamáivo 5 létni Skalič Miki. Nõvo leto z nõvov močjöv, z nõvim vüpanjem začnemo v iméni Jezusovom. — Sk. düh.

Božičnica v Andrëskoj šoli. Kak vsáko leto, tak je tüdi zánjega decembra bio obdržáni v toj šoli svétek rodjenjá našega Zveličtela Jezusa Kristuša. Prvo naprédávanje se je začnólo ob 2-ma zadvečara i je biló naménjeno samo deci i staréšemi lüdství, štero v večernej kmici težko hodi. Šola je bila nabito puna. Prva igra je bila „Božična pravljica“ napisana v prekmur-

skom jeziki, štero je napisao i deco návčo Rátkai Lásló. Deca so preveč lepó naprè dáli svoje vloge, na veliko veseljé svoji roditelov, kak tüdi drügi lüdi. Drüga igra je bila „V pričakovanju“, napisana i naprédána v slovenskom književnom jeziki. Spisao i deco návčo R. L. Trétja igra je bila „Svéta noč“, štero so návčili šol. uprav. g. Rátkai Ödön na lépi i vsem poviden način. Zmés je biló dosta deklamácijs naši lépi evangeličanski del, kak tüdi dvoglásno spëvanje naši prelëpi evang. pësem. Vsa navzoča deca so bila obdarována z sladkorijami, ki so ji darüvali predsednica evang. ženskoga drüštva v Puconci gospá Rátkai Vera. Deca, kak tüdi staréši so z radostnim srcem zapüstili šolo, ár so se ponovno ogvüšali, da so naš tróšt i díka, njihova deca v dobri vzgojeni rokaj. Drügo naprédávanje se je začnólo ob 6. vöri večér z istim redovëkom. Šola je bila natláčena do zánjega kotička. Pri tom naprédávanji so šol. upr. g. Rátkai Ödön s prelëpimi, v srcé ségajočimi rečami razložili cio naprédávanja i njegovo velko vrédnost. Na konci se je z lepimi rečami zahválo za lépi obisk vučenec VIII. r. Gergorec Ludvik. Siromaška deca so dobila lépa darila vu plátini i šolski potrebščinaj.

Dári na Dijaški dom. Sobotska kmétska posojilnica, kak v-prvéši létí, se je letos tüdi në spozábila z dijaškega dóma: 500 dinárov je darüvala na njega. Jáko globoko hválimo té obilen dár, šteri vu vezdášnjem, pënezskéšnom vrëmeni jáko prav pride za naš z-materiálnimi potrebščinami se bojúvajóči závod. — Z-Sodišinec Vratarič Ludvik 10, Z-Sobote Flisár Jožef 20, Novák Ernó dimnikár 10, Z-Stánjovec pri silji pobéranji Smodiš Jožef 5 dinárov. Z-Sobote gospá Nemecova dvé sklëci vu 36 din. vrédnosti. Z G. Petrövske gmajne so darüvali silje: G. Petrövci 16 i pol i žita, 7 i pënice. Z-Stánjovec 13 i pš., 16 i ž. Z-Žanavlja 3 i žita. Z-Adriánec 8 i pš. 13 i žita. Dr. Kúhar Aleksander primarij Ptuj 50, Štern Arnold i Flisár Ernó Puconci 10—10, Benko Géza Brezovci 10, Benko Kalman Brezovci 5, Kološa Géza Puconci 10 Din. Lépa hvála za vse dári. Bóg naj obilno pláča vsém dobrovolnim daritelom. Vsáki dár je prijéten pri G. Bógi. Prosimo Očo nebeskoga naj tim sirmaškëšim blagoslov dá, da na prišestno več májo aldüvati, ki so pa letos v-súkešini në mogli áldovov prínesti, naj vu prišestnom dobijo teliko blagoslova, da z-obilnosti nika malo tüdi zide na dobrovolne áldove.

Mrtelni vencov rëšenje. Nemecova familia v M. Soboti je pri priliki mrtelnosti Kováts fararce mesto venca na Dijaški dom 100 i na sobočko ev. žensko drüštvo 100, vküp dvësto dinárov darüvala; Flisár Jánoš vpok. vučitel rávno

pri toj priliki mesto venca je na Diljakiški dom 100 dinárov darüvao. Lëpa hvála.

Dári k nesprihlivomi vencí v spomin na Luthárovo Filisár Šarolto za Diljčkoga Dóma štípendij: Fartelj Jánoš z ženov Filisár Vilinov z Francije 100 D, Kološa Marija z Francije 20 D, Čahuk Ana, r. Boldžar Motovilci 10 D, Rác Ilona z Francije 10 D, Ficko Ana z Juž A. rike 10 D, Mikola Franciška z Francije 10 D, Sever Sida z Francije 5 D, Edna pob. vdova Gorica 10 D, Benko Géza Brezovci 10 Din. — Nájsrčnejša hvála za të korine poštuvanja.

Na Dúševnoga Lista goridržanje so darüvali: z Sobote Filisár Jožef 10, Seržen Ivan 10, Novák Jožef 20, z Nemšavec Zelko Miklóš 2, z Černelavec Sinic Franc 2, z Sodšinec Vratarič Lajoš 5, z Tišine Rehu Jánoš 10, z Bölfinec Bencik Jánoš 5, Péntek Franc Polana 2, † Slivnjek Franc Sebeborci 5, Filisár Károl Gorica 20, Horvat Maria Gorica 2, Sečko Zoltán Puonci 10, Boldžar Štefan Francuško 5, Dr. Kúhar Alex. prim. Ptuj 10, Veron Štefan Markišavci, Sever Sándor Pečarovci, Kováts Miklošova Šalamenci 2-2, Šoš Térezija Francuško, Cipott Ivan kur. Polana, Benko Maria vučitelica Cankova 10-10, Zorko Štefan i Jánoš Lemerje 2-2, Žibrik Ivan Puonci 2, Kološa Lajoš Gorica 4, Filisár Ernő Puonci 5, Čelak Štefan Lemerje 4, vd. Šoštarec Ana Puonci 10 Din. — Radi bi nadaljavali. Srdčna hvála!

Puonci. Preminóče leto se je narodilo v našoj fari 35 dečkov i 35 deklíc, vsvékup samo 70 decé; z eté 3 nezákonske decé. Mrió je 64 oséb, med tëmi 31 moškoga spóla i 33 ženskoga spóla. (Zvón të so v Sobočkóm špitáli mrié 3 fárne osobe i med rojenci je bilo 1 mrtvorojeno; tak pravzaprav je vsvékup 68 mrtvecov biló.) Rojencov, dotično vópreminóči pride na posebne fárne vesnice: Andrei 2-4, Bokrači 2-0, Brezovci 7-7, Dolina 2-5, Gorica 2-5, Krnci 3-1, Lemerje 3-3, Markišavci 3-1, Moščanci 4-4, Pečarovci 3-3, Polana 2-2, Predanovci 4-3, Puonci 7-11, Pužavci 5-2, Sebeborci 9-6, Šalamenci 5-1, Vaneča 7-6. — Zdaló se je 26 čistí evang. párov i 1 pár takši, ka je móž r. kat. vere. — Pri konfirmácii je biló 69 decé, med tëmi 35 pojárov i 34 deklin. Z Gospodnovov sv. večérjov je živeło 673 moškoga spóla i 1006 ženskoga spóla oséb. — Vu našo cërkev je në prestópo nišce; z naše cërкви sta zavolo hišta prestópila v r. kat. cërkev Obal Kolman kovač v Moščanci rojeni i Škraban Elvira pri Radgonji rojena, dónok v Puonci kratšena, obádvá zdá v Apačkój raztorjenosti živé čiva; Rituper Kolman v Moščanci rojeni je pa v Zagrebi v r. kat. cërкви bio pri zdávanji i s tëm svojo morebitno deco naprè ódao r. kat. cërкви. — Dobrovolni daritelov po zlátoj knigi smo meli 332, štéri so darüvali 7047-75 Din gotovi pénez, 24 falátov svéč na altár i 48 falátov

svéč v bliššave. — Dúševni List má vu fari 400 naprèplačnikov; Evangeličanski kalendari si je spravilo višé 500 fárni družin.

Ka nóvoga? V Bukarešti so 1. decembra z velkov ósvetacelijov posvečüvali novo kalavinsko cërkev. — Noembra meseca je v Šoproni velka evangeličanska manifestácii bila; obdržáno je bilo glávno správišče G. A. družta, na šterom so bili tüdi glávni predsednik iz Leipziga, univerzitetni profesor Dr. Gerbert. Pri toj priliki so prekðáli velki dár 100.000 Din za zidanje cërкви v Sopronbárfalvi. — V Argentíniji je 13. dec. strašen vrtilni vihar divjao, ki je vničo edno vés s 2000 lüdmí. — Znáne kázenske sankcije proti Itáliji zavolo bojne malo zaléžajo: samo novembra meseca so njoj ódali 1 milijon litrov benzina i ólija, največ Amerika. — V Berlini so se skrivna tanačüvanja vršila med kancelárom Hitlerom i angleško delegácii. Tak šepečejo jeziki, ka se ide za vojaško zvezol Pri toj priliki so Nemčiji ponüdili posojilo 500 milijon dolárov, ka bi naj nazáj stópila v Društvo národov. Hitler je nato odgovoro, ka od toga tečas ne more biti guča, dokeč so sovjeti (Rus) notri i dokeč za vsigðár nezbrižejo mišlenje ka je Nemčija zrokvávala svetovno vojno. Té odločen Hitlerov odgovor je vzbüdo veliko pazko. — Čüje se, ka se tüdi Japán i Nemčija družita zavolo enotnoga nastopa proti Rusiji, t. j. proti komunizmu, ki so pred krátkim v Brazilji z velikimi pénezami revolucijo šteli napraviti, ka se njim pa ne posrečilo. Glávni vodja njim je bio rusoski konzul v Montevidei, šteroga so včasí vóštirali. Za të c le komunisti májo peneze, domá pa lüdstvo od gládi méra! — V Brandenburgi so Nemci goripostavili na svétli najmodernejšo fabriko tovorni avtomobilov; dnévno fabrika producera 150 takši avtomobilov, pa tüdi več tankov. — Gospodárski svét zvéze Balkanskih držáv bo 17. t. m. imeo sejo; 20. t. m. bo seja Diúštva národov. — V krátkom pridejo pri nas v promet boni, ki mogoče malo olejšajo denéšnje težko finančno stánje. — Velke povodni so na Angleškom i v Franciji. — Preminóče leto so vničili „ka ne bi cene spadnole“ 267000 vagonov káve, 25800 vagonov cukra i 2600 vagonov riža. — Pred krátkim se je mogla naša vláda rekonstruirati, ár sta odstopila ministra Kamnenovič i Bobič. Namesto njidva sta stopila v vládo gg. Kožulj i Cvetkovič. — Nemški parlament bo vküperpozváni 30. t. m. v naše cërkvno zgodovinsko mesto Worms, gde bo meo kancelár Hitler, — ki je zdaj obhájao svoj 43. rojstni den, — vážen zvünešnje-političen govor. — Japonska je vóstopila iz takzvané pomorske konference, v šteroj so zvün njé bile Amerika, Anglija, Itálija i Francija. — Abesínsko-taljanska bojna tečé z vékšimi-menšimi práskami; iz bojlača je komaj živ vüjšo Musolinijov sin Viktori, šteroga aeroplan je abesínska krugla trufila.